

LIBRIS

We know
books

Coordonatoare Corint Clasici ai literaturii
IULIA-CRISTIANA STAN

ALEXANDRE DUMAS

◆

Contele de Monte-Cristo

VOLUMUL I

Traducere din limba franceză și note de
CRISTINA JINGA

Prefață de
LILIANA ANGHEL

CORINT
CLASICI AI LITERATURII

— Dar ești un om prevăzător și ți-ai trimis cuferele dinainte. Au sosit, ieri, la Hotelul Prinților, strada Richelieu, acolo unde ți-ai reținut un apartament.

— Atunci, în acele cufere...

— Presupun că ai avut prevederea să-l pui pe valetul dumitale să-ți împacheteze tot ce îți trebuie: haine de oraș, uniforme. La marile ocazii o să îmbraci uniforma, asta dă bine. Să nu uiți de crucea dumitale. În Franța, lumea o ia în răs, dar o poartă întotdeauna.

— Foarte bine, foarte bine, foarte bine! zise maiorul care trecea din uimire în uimire.

— Și acum, zise Monte-Cristo, fiindcă inima dumitale s-a întărit la orice emoție prea puternică, pregătește-te, dragă domnule Cavalcanti, să-ți revezi fiul, pe Andrea.

Și, făcând un încântător salut în fața italianului vrăjit, căzut în extaz, Monte-Cristo dispăru în spatele draperiei.

SFÂRȘITUL VOLUMULUI I

CUPRINS

PREFAȚĂ	5
TABEL CRONOLOGIC	12
I Marsilia — Sosirea	15
II Tatăl și fiul.....	25
III Catalanii.....	34
IV Complotul	46
V Ospățul de logodnă.....	53
VI Substitutul procurorului regelui.....	68
VII Interogatoriul	81
VIII Castelul If.....	94
IX Seara logodnei.....	107
X Mîcîl Cabinet de la Tuileries.....	114
XI Căpcăunul din Corsica.....	124
XII Tatăl și fiul.....	133
XIII Cele O Sută de Zile	141
XIV Deținutul furios și deținutul nebun	151
XV Numărul 34 și numărul 27.....	165
XVI Un savant italian.....	185
XVII Celula abatelui	196
XVIII Comoara.....	218
XIX Al treilea acces.....	232
XX Cimitirul castelului If.....	244
XXI Insula Tiboulen	250
XXII Contrabandiștii	263
XXIII Insula Monte-Cristo.....	272
XXIV Uluirea.....	282

XXV Necunoscutul	292
XXVI Hanul Pont du Gard	300
XXVII Povestirea	314
XXVIII Registrele închisorilor	330
XXIX Firma Morrel	337
XXX Cinci septembrie	353
XXXI Italia — Sindbad Marinarul.....	370
XXXII Trezirea	398
XXXIII Bandiții romani	405
XXXIV Apariția	441
XXXV Mazzolata	467
XXXVI Carnavalul de la Roma	484
XXXVII Catacombele Sfântului Sebastian	507
XXXVIII Întâlnirea	526
XXXIX Convivii.....	534
XL Dejunul	556
XLI Prezentarea.....	570
XLII Domnul Bertuccio.....	586
XLIII Casa din Auteuil	591
XLIV Vendita	599
XLV Ploaia de sânge.....	625
XLVI Creditul nelimitat.....	638
XLVII Caii suri-rotați.....	652
XLVIII Ideologie	665
XLIX Haydée	678
L Familia Morrel.....	683
LI Piram și Tisbe.....	694
LII Toxicologie	706
LIII Robert le Diable	724
LIV Creșterea și scăderea acțiunilor	741
LV Maiorul Cavalcanti	754

I

MARSILIA — SOSIREA

LA 24 FEBRUARIE 1815, omul de veghe din Notre-Dame de la Gardé semnală corabia cu trei catarge, *Faraon*, care venea de la Smirna, prin Trieste și Neapole.

Ca de obicei, un vas de coastă se desprinsese numai decît din port, trecu foarte aproape pe lângă castelul If și se îndreptă către corabie, ca s-o abordeze între Capul Morgion și Insula Rion.

Numai decît, tot ca de obicei, platforma bateriei fortului Saint-Jean se umplu de curioși, căci, la Marsilia, sosirea unei corăbii este întotdeauna un eveniment foarte important, mai ales când această corabie, cum era *Faraonul*, fusese construită, greată și arimată pe șantierele antice ale Foceea¹ și aparținea unui armator din oraș.

Între timp, corabia se apropia. Străbătuse cu bine strâmtoarea pe care vreun cutremur vulcanic o deschisese între insulele Calasareigne și Jaros, trecuse pe lângă Insula Pomègue și înainta, cu cele trei vele gabier, cu trinca și cu randa întinse, dar atît de încet și cu o înfățișare atît de tristă, încât spectatorii, cu acel instinct care presimte o nenorocire, se întrebă oare ce accident se întîmplase la bord. Totuși, cei mai pricepuți într-ale navigației observară că, dacă avusese loc vreun accident, el nu vătămase corabia, căci aceasta se mișca ușor, dând toate semnele că răspunde perfect la comenzi. Ancora era gata să fie lăsată la apă și hobanele bompresului erau desprinse. În apropiere de cărmaci, care se pregătea să conducă *Faraonul* prin intrarea îngustă a portului Marsiliei, stătea un tânăr cu gesturi iuți și ochii ageri,

¹ Cetate antică din Ionia, pe coasta de răsărit a Asiei Mici, care din secolul al VII-lea î.H. a avut o mare importanță comercială. Massalia (astăzi, Marsilia) a fost unul dintre contoarele sale comerciale întemeiate în Occident.

supraveghind fiecare manevră a vasului și repetând fiecare ordin al cârmaciului.

Neliniștea nelămurită care plutea asupra mulțimii îl impresiionase mai cu seamă pe unul dintre spectatorii de pe esplanada Saint-Jean, ba într-atât încât acesta nu mai răbdă să aștepte intrarea corăbiei în port, ci sări într-o barcă micuță și porunci vâslașului să-l ducă înaintea *Faraonului*, pe care îl ajunse în gol-fulețul din fața localului *Réserve*.

Văzându-l pe localnic apropiindu-se, tânărul marinar își părăsi postul de lângă cârmaci și veni, cu pălăria în mână, să se aplece peste parapetul corăbiei.

Era un tânăr de vreo optsprezece sau douăzeci de ani, înalt, zvelt, cu niște frumoși ochi negri și un păr ca abanosul. Din întreaga sa făptură se răspândea aerul acela de stăpânire de sine și hotărâre, specific oamenilor obișnuiți să înfrunte primejdiile încă din copilărie.

— Ah! Tu erai, Dantès? strigă omul din barcă. Ei, ce s-a întâmplat și ce-i cu tristețea asta de la bordul vostru?

— S-a întâmplat o mare nenorocire, domnule Morrel! răspunse tânărul. O mare nenorocire, mai ales pentru mine. În dreptul portului Civitavecchia, l-am pierdut pe bravul căpitan Leclère...

— Dar ce-a pățit? întrebă armatorul, vizibil ușurat. Ce i s-a întâmplat, mă rog, bravului căpitan?

— A murit.

— A căzut în mare?

— Nu, domnule. A fost răpus de o febră cerebrală, în chinuri cumplite.

Apoi, întorcându-se către oamenii săi:

— Hei, atenție! strigă el. La posturi, toată lumea! Pregătiți-vă de ancorare!

Oamenii îi dădură ascultare. Cât ai clipi, cei opt sau zece mateloți care alcătuiau echipajul se rezeziră care la scote, care la brațe, unii la fungi, alții la carcabasurile focurilor și, în sfârșit, alții la strângătoarele velilor.

Tânărul marinar aruncă o privire lipsită de emoții la acest început de manevră și, văzând că ordinele sale îi erau îndeplinite întocmai, se întoarse către omul cu care vorbise până atunci.

— Dar cum s-a întâmplat acest necaz? continuă armatorul, reluând discuția de unde o lăsase tânărul marinar.

— Doamne sfinte, cu totul pe neașteptate, domnule. După ce a stat îndelung de vorbă cu domnul comandant al portului, la Neapole, căpitanul Leclère a pornit la drum foarte neliniștit. Peste douăzeci și patru de ore, se îmbolnăvea de febră. Peste alte trei zile, murea... I-am făcut funeraliile obișnuite și acum se odihnește, înfășurat cum se cuvine într-un hamac, cu o ghiulea de trezeci și șase la picioare și cu alta de unu la cap, în dreptul Insulei El Giglio. I-am adus văduvei sale medalia de onoare și sabia lui. Merită, într-adevăr, să te războiești zece ani cu englezii, ca să ajungi să nici nu mori în patul tău, ca toată lumea! adăugă tânărul cu un zâmbet trist.

— Deh! Ce să-i faci, domnule Edmond, răspunse armatorul care părea din ce în ce mai împăcat. Toți suntem muritori și chiar e bine venit ca bătrânii să lase locul celor tineri, altminteri n-ai mai fi progres. Iar, din moment ce mă asigur că încărcătura...

— Este în stare bună, domnule Morrel, aveți cuvântul meu. Și v-aș sfătui să nu socotiți câștigul din călătoria asta la mai puțin de 25 000 de franci.

Apoi, cum tocmai trecuseră de turnul rotund:

— Pregătiți-vă să învergați gabierul, trinca și randa! porunci tânărul marinar. Nu vă lăsați pe tânjală!

Ordinul se execută cu aproape tot atâta promptitudine ca pe un vas de război.

— Strângeți și învergați restul pânzelor!

La această ultimă comandă, toate pânzele fură coborâte, iar corabia continuă să înainteze aproape pe nesimțite, cu viteza rămasă.

— Și acum, dacă vreți să urcați, domnule Morrel, zise Dantès, observând nerăbdarea armatorului, iată că tocmai iese din cabină contabilul dumneavoastră, domnul Danglars, și o să vă dea el toate amănunțele pe care v-ați dori să le aflați. Eu unul trebuie să supraveghez ancorarea și să arborez pavilionul de doliu.

Armatorul nu așteptă să fie poftit a doua oară. Apucă de frânghia pe care i-o azvârlise Dantès și, cu o sprinteneală care i-ar fi făcut cinste oricărui om al mării, se cățără pe cuiele de scară bătute în bordajul pântecoasei corăbii, în vreme ce tânărul, reîntorcându-se la postul său de secund, lăsă conversația pe seama celui pe care îl anunțase cu numele de Danglars și care, ieșind din cabina sa, venea, într-adevăr, în întâmpinarea armatorului.

Noul personaj era un bărbat de douăzeci și cinci sau douăzeci și șase de ani, cu înfățișare destul de întunecată, slugarnic cu superiorii, obraznic cu subordonații. De aceea, pe lângă funcția sa de contabil, dintotdeauna privită cu aversiune de marinari, Danglars nu era, în general, văzut cu ochi buni de echipajul care, în schimb, îl adora pe Edmond Dantès.

— Ei bine, domnule Morrel, zise Danglars, ați aflat vestea rea, nu-i așa?

— Da, da, sârmanul căpitan Leclère! Ce om curajos și cinstit era!

— Și mai cu seamă era un marinar grozav, cu o experiență de o viață între cer și apă, așa cum se cuvine să fie cineva însărcinat cu afacerile unei firme atât de însemnate ca Morrel și fiul, răspunse Danglars.

— Bine dar, răspunse armatorul, urmărindu-l din ochi pe Dantès, care căuta locul de acostare, mi se pare că nu este nevoie să fii un marinar atât de bătrân, precum spui dumneata, Danglars, ca să-ți cunoști bine meseria, căci, uite, prietenul nostru Edmond și-o îndeplinește pe a lui, după câte îmi dau eu seama, ca un om care nu mai are nevoie să ceară sfatul nimănui.

— Da, zise Danglars azvârlind spre Dantès o privire piezișă, în care scăpăra o scânteie de ură. Da, este tânăr și nu se dă înapoi de la nimic. Abia de murise căpitanul, când el a și preluat comanda, fără să întrebe pe nimeni, apoi ne-a făcut să pierdem o zi și jumătate la Insula Elba, în loc să ne întoarcem direct la Marsilia.

— Că a preluat comanda corăbiei, zise armatorul, asta era de datoria lui, ca secund. Dar că a pierdut o zi și jumătate la Insula Elba, aici a greșit. Cel puțin, dacă n-a avut de reparat vreo stricăciune la corabie.

— Corabia era în cea mai bună stare, la fel cum sunt și eu și cum vă doresc să fiți și dumneavoastră, domnule Morrel. Am pierdut o zi și jumătate doar pentru că așa i-a cășunat lui, pentru că a avut el poftă să pună piciorul pe uscat și-atâta tot.

— Dantès! strigă armatorul, întorcându-se către tânăr. Vino puțin, te rog!

— Iertați-mă, domnule, răspunse Dantès, vin într-o clipă! Apoi, adresându-se echipajului:

— Ancora la apă! strigă el.

Numaidecât, ancora căzu, iar lanțul se desfășură zgomotos. Dantès rămase la postul său, deși se afla și cărmaciul de față, până când și această ultimă manevră se încheie. Apoi, strigă iarăși:

— Coborâți drapelul până la jumătatea catargului, puneți pavilionul în bernă, încrușițați vergile!

— Vedeți și dumneavoastră, zise Danglars, se crede deja căpitan, pe onoarea mea!

— Chiar asta și este, zise armatorul.

— Da, numai că-i lipsește numirea semnată de dumneavoastră și de asociatul dumneavoastră, domnule Morrel.

— Păi, și? De ce nu l-am lăsa în postul ăsta? făcu armatorul. Este tânăr, știu bine, dar mi se pare foarte potrivit și are deja foarte multă experiență în meseria lui.

O umbră trecu pe fruntea lui Danglars.

— Iertați-mă, domnule Morrel, zise Dantès apropiindu-se. Acum, o dată corabia ancorată, vă stau întru totul la dispoziție. M-ați chemat, nu-i așa?

Danglars se dădu un pas înapoi.

— Voiam să te întreb de ce v-ați oprit la Insula Elba?

— Nu știu, domnule. A trebuit să îndeplinesc un ultim ordin al căpitanului Leclère care, înainte de a muri, mi-a înmănat un pachet pentru marele mareșal Bertrand¹.

¹ Contele Henri Bertrand, general francez (1773–1844). Devotat împăratului Napoleon I, l-a însoțit în exil pe Insula Elba și pe Insula Sfânta Elena, apoi, în 1840, a organizat aducerea rămășițelor pământești ale împăratului în Franța (depusă la Domul Invalizilor).

— Așadar, l-ai văzut, Edmond?

— Pe cine?

— Pe marele mareșal?

— Da.

Morrel privi în jurul său și îl trase pe Dantès mai într-o parte.

— Și ce mai face împăratul? întrebă el cu însufletire.

— Bine, după câte mi-am dat eu seama.

— Așadar, l-ai văzut și pe împărat?

— A intrat în cabinetul mareșalului, în timp ce mă aflam și eu acolo.

— Și i-ai vorbit?

— Mai precis el mi-a vorbit mie, domnule, zise Dantès zâmbind.

— Și ce ți-a spus?

— Mi-a pus câteva întrebări despre corabie, despre data plecării spre Marsilia, despre drumul pe care l-a făcut și despre încercătură. Cred că, dacă ar fi fost goală și dacă eu i-aș fi fost proprietar, ar fi vrut s-o cumpere. Însă i-am spus că nu sunt decât secundul și că vasul aparține casei Morrel și fiul. „Aha! a zis el. Cunosc firma. Acești Morrel sunt armatori din tată-n fiu și a existat un Morrel care servea în același regiment cu mine, pe când eram în garnizoană la Valence.”

— Cât se poate de adevărat! strigă armatorul, foarte vesel. Acela era unchiul meu, Policar Morrel, care a devenit căpitan. Dantès, spune-i unchiului meu că împăratul și-a amintit de el și o să-l vezi plângând pe bătrânul *grognard*¹. Haide, haide, continuă armatorul, bătându-l pe tânăr prietenește pe umăr, ai făcut bine, Dantès, că ai urmat instrucțiunile căpitanului Leclère și te-ai oprit la Insula Elba, cu toate că, dacă se află că i-ai dat un pachet mareșalului și că ai stat de vorbă cu împăratul, s-ar putea să ai necazuri.

— Ce necazuri credeți c-aș avea, domnule? zise Dantès. Habar n-am ce anume i-am dus mareșalului, iar împăratul mi-a pus niște întrebări pe care le-ar fi putut pune oricui. Ah! Trebuie să

¹ Grognard (în limba franceză: *ursuz, nemulțumit, care bombăne*) — poreclă a soldatului din Vechea Gardă a lui Napoleon I.

mă iertați, iată că ne sosesc controalele sănătății și ale vămii. Îmi dați voie, nu-i așa?

— Desigur, fă ce ai de făcut, dragul meu Dantès!

Tânărul plecă și, când el se îndepărtă, Danglars se apropie:

— Ei, întrebă el, se pare că v-a dat motive întemeiate pentru faptul că a aruncat ancora la Porto-Ferrajo, nu-i așa?

— Excelente, dragul meu domn Danglars.

— Ah! Cu atât mai bine, răspuse acesta, căci este întotdeauna neplăcut să vezi că un tovarăș de-al tău nu-și face datoria.

— Dantès și-a făcut-o pe a sa, răspuse armatorul, și nu i se poate reproșa nimic. Căpitanul Leclère i-a ordonat esca.

— Fiindcă veni vorba de căpitanul Leclère, nu v-a dat o scrisoare din partea lui?

— Cine?

— Dantès.

— Mie, nu! Avea vreuna?

— Mi se pare că, în afară de pachet, căpitanul Leclère i-a mai încredințat și o scrisoare.

— De care anume pachet vorbești, Danglars?

— Păi, despre cel pe care Dantès l-a lăsat trecând prin Porto-Ferrajo, nu?

— De unde știi că avea de lăsat un pachet la Porto-Ferrajo? Danglars roși.

— Treceam prin fața ușii căpitanului, care era întredeschisă, și l-am văzut când i-a dat lui Dantès un pachet și o scrisoare.

— Nu mi-a vorbit despre nici o scrisoare, zise armatorul. Dar, dacă există o asemenea scrisoare, o să mi-o dea el.

Danglars chibzui un moment.

— Atunci, vă rog, domnule Morrel, zise el, nu-i mai spuneți nimic lui Dantès. Poate că m-am înșelat.

În clipa aceea, tânărul secund se întoarse. Danglars se îndepărtă.

— Gata, dragul meu Dantès, acum ești liber? întrebă armatorul.

— Da, domnule.

— N-a durat mult.

— Nu. Le-am arătat vameșilor lista cu mărfurile noastre, cât despre registratură, aceasta a trimis un om cu vasul de coastă, căruia i-am dat documentele.

— Să înțeleg că nu mai ai nimic de făcut aici?

Dantès aruncă o privire rapidă în jurul lui.

— Nu, totul este în ordine.

— Atunci, poți să vii să iei masa cu noi?

— Iertați-mă, domnule Morrel, vă rog să mă iertați, dar prima vizită trebuie să i-o fac tatălui meu. Ceea ce nu înseamnă că vă sunt mai puțin recunoscător pentru onoarea pe care mi-o faceți invitându-mă.

— Ai dreptate, Dantès, ai dreptate. Știu că ești un fiu iubitor.

— Dar..., întrebă Dantès cu o oarecare șovăială, nu știți cumva dacă tatăl meu o duce bine cu sănătatea?

— Ba cred că da, dragul meu Edmond, cu toate că nu l-am văzut cu ochii mei.

— Da, stă mai mult închis în odăița lui.

— Asta dovedește, cel puțin, că nu i-a lipsit nimic cât timp ai fost tu plecat.

Dantès zâmbi.

— Tatăl meu este un om mândru, domnule, și, chiar dacă n-ar avea de nici unele, mă îndoiesc că i-ar cere ceva oricui pe lumea asta, poate numai lui Dumnezeu.

— Bine dar, după această primă vizită, te așteptăm negreșit.

— Îmi cer iertare încă o dată, domnule Morrel, dar, după vizita asta, mai am încă una de făcut, care nu este mai puțin dragă inimii mele.

— Ei! Adevărat, Dantès, uitasem că există acolo, la catalani, cineva care de bună seamă că te așteaptă cu nu mai puțină nerăbdare decât tatăl tău — frumoasa Mercédès.

Dantès zâmbi.

— Aha! făcu armatorul. Nu mă mai miră că a venit de trei ori să mă întrebe dacă am vești despre *Faraon*. La dracu', Edmond, nu ești deloc de plâns, căci ai o iubită fermecătoare!

— Dar nu este iubita mea, domnule, zise cu seriozitate tânărul marinar, este logodnica mea.

— Uneori e totuna, zise armatorul râzând.

— Nu și pentru noi, domnule, răspunse Dantès.

— Hai, gata, dragul meu Edmond, continuă armatorul, nu te mai țin. Te-ai ocupat cu atâta sârguință de treburile mele, încât îți dau oricât răgaz dorești ca să te ocupi acum și de ale tale. Ai nevoie de bani?

— Nu, domnule. Mi s-au plătit toate lefurile pentru călătorie, adică am banii pe aproape trei luni.

— Ești un băiat chibzuit, Edmond.

— Nu uitați că am un tată sărac, domnule Morrel.

— Da, da, știu că ești un fiu iubitor. Mergi atunci și vezi-ți tatăl. Și eu am un fiu și i-aș purta grozav de multă pică aceluia care, după o călătorie de trei luni, mi l-ar mai ține departe de mine.

— Atunci, îmi dați voie să plec? întrebă tânărul, salutând.

— Da, dacă nu mai ai nimic să-mi spui.

— Nu mai am.

— Căpitanul Leclère nu ți-a înmănat cumva, înainte de a muri, o scrisoare pentru mine?

— I-ar fi fost cu neputință s-o scrie, domnule. Dar întrebarea dumneavoastră mi-a amintit că trebuie să vă cer un concediu de cincisprezece zile.

— Ca să te însori?

— În primul rând pentru asta și apoi pentru că trebuie să mă duc până la Paris.

— Bine, bine! Ai oricât timp liber dorești, Dantès. Ne va lua pe puțin șase săptămâni să descărcăm corabia și n-o să fie gata pentru o nouă ieșire în larg mai devreme de trei luni... Numai că, peste trei luni, e musai să fii înapoi. Căci *Faraonul*, continuă armatorul bătându-l pe umăr pe tânărul marinar, n-o să poată pleca la drum fără căpitan.

— Fără căpitan! strigă Dantès cu ochi strălucitori de bucurie. Băgați bine de seamă ce spuneți, domnule, căci tocmai ați dat glas năzuințelor celor mai tainice din inima mea. Oare aveți de gând să mă numiți căpitan pe *Faraon*?

LIBRIS

We know
books

Coordonatoare Corint Clasici ai literaturii
IULIA-CRISTIANA STAN

ALEXANDRE DUMAS

◆

Contele de Monte-Cristo

VOLUMUL II

Traducere din limba franceză și note de
CRISTINA JINGA

Prefață de
LILIANA ANGHEL

CORINT

CLASICI AI LITERATURII

— Ce? Ce vrei să spui? întrebă Valentine. Unde este contele? Unde este Haydée?

— Priviți! răspunse Jacopo.

Ochii tinerilor se ațintiră pe direcția arătată de marinar și, pe fâșia de un albastru-închis care despărțea, la orizont, cerul de apele Mediteranei, zăriră o pânză albă, mare cât aripa unui pescăruș.

— Plecat! strigă Morrel. Plecat! Adio, prietene, adio, tată!

— Plecată! murmură și Valentine. Adio, prietenă, adio, soră!

— Cine știe dacă o să-i mai vedem vreodată? făcu Morrel ștergându-și o lacrimă.

— Dragul meu, zise Valentine, oare nu ne-a zis contele că toată înțelepciunea omenească este cuprinsă în aceste două cuvinte:

„Așteaptă și speră!”

CUPRINS

LVI	Andrea Cavalcanti.....	5
LVII	Grădina cu lucernă.....	18
LVIII	Domnul Noirtier de Villefort.....	30
LIX	Testamentul.....	39
LX	Telegraful.....	48
LXI	Cum să-l scapi pe un grădinar de părșii care îi mănâncă piersicile.....	59
LXII	Fantomele.....	70
LXIII	Dineul.....	80
LXIV	Cerșetorul.....	92
LXV	Scenă conjugală.....	102
LXVI	Proiecte de căsătorie.....	114
LXVII	Cabinetul procurorului regelui.....	125
LXVIII	Un bal de vară.....	138
LXIX	Informațiile.....	147
LXX	Balul.....	158
LXXI	Pâinea și sarea.....	169
LXXII	Doamna de Saint-Méran.....	174
LXXIII	Făgăduiala.....	187
LXXIV	Cavoul familiei Villefort.....	219
LXXV	Procesul verbal.....	230
LXXVI	Progresele lui Cavalcanti fiul.....	243
LXXVII	Haydée.....	255
LXXVIII	Ni se scrie din Ioannina.....	278
LXXIX	Limonada.....	299
LXXX	Acuzația.....	312
LXXXI	Odaia brutarului pensionar.....	318
LXXXII	Spargerea.....	339
LXXXIII	Mâna lui Dumnezeu.....	355

LXXXIV	Beauchamp.....	362
LXXXV	Călătoria.....	369
LXXXVI	Judecata.....	382
LXXXVII	Provocarea la duel.....	397
LXXXVIII	Insulta.....	404
LXXXIX	Noaptea.....	415
XC	Duelul.....	424
XCI	Mama și fiul.....	438
XCII	Sinuciderea.....	446
XCIII	Valentine.....	456
XCIV	Mărturisirea.....	464
XCV	Tatăl și fiica.....	478
XCVI	Contractul de căsătorie.....	489
XCVII	Drumul spre Belgia.....	501
XCVIII	Hanul Clopotul și clondirul.....	509
XCIX	Legea.....	523
C	Vedenia.....	534
CI	Locusta.....	542
CII	Valentine.....	549
CIII	Maximilien.....	556
CIV	Semnătura lui Danglars.....	567
CV	Cimitirul Père-Lachaise.....	580
CVI	Împărțirea bunurilor.....	596
CVII	Groapa cu Lei.....	614
CVIII	Judecătorul.....	623
CIX	Curtea cu Juri.....	634
CX	Actul de acuzare.....	641
CXI	Ispășirea.....	649
CXII	Plecarea.....	659
CXIII	Trecutul.....	674
CXIV	Peppino.....	688
CXV	Meniul lui Luigi Vampa.....	701
CXVI	Iertarea.....	709
CXVII	Ziua de 5 octombrie.....	716

Titlu	Autor
Adolescentul	F.M. Dostoievski
Agnes Grey	Anne Brontë
Anna Karenina	Lev Tolstoi
Bâlcii deșertăciunilor	W.M. Thackeray
Ben Hur	Lew Wallace
Cazul tovarășului Tulaev	Victor Serge
Crimă și pedeapsă	F. M. Dostoievski
Dama cu camelii	Alexandre Dumas-fiul
Dama de pică și alte proze	Aleksandr Pușkin
Departee de lumea dezlănțuită	Thomas Hardy
Doamna Bovary	Gustave Flaubert
Doamna Dalloway • Camera lui Jacob	Virginia Woolf
Doamna de Monsoreau	Alexandre Dumas
Duelul • Dramă la vânătoare	Anton Cehov
Emma	Jane Austen
Eugenie Grandet	Honoré de Balzac
Fantoma de la operă	Gaston Leroux
Femeia în alb	Wilkie Collins
Fetele moarte	Jorge Ibarguengoitia
Ferma animalelor • 1984	George Orwell
Fii și îndrăgostiți	D.H. Lawrence
Foamea	Knut Hamsun
Frații Karamazov	F.M. Dostoievski
Iluzii pierdute	Honoré de Balzac
Însemnări din subterană • Eternul soț • Jucătorul	F.M. Dostoievski
Însemnările lui Malte Laurids Brigge	R.M. Rilke
Jane Eyre	Charlotte Brontë
La „Paradisul femeilor”	Émile Zola
La răscruce de vânturi	Emily Brontë
Lélia	George Sand
Litera stacojie	Nathaniel Hawthorne
Maestrul și Margareta	Mihail Bulgakov
Marele Meaulnes	Alain-Fournier
Marele Gatsby	F. Scott Fitzgerald
Marile speranțe	Charles Dickens
Mănăstirea din Parma	Stendhal

Redactare: VOICHIȚA DOMĂNEANȚU, GEANINA RADU
 Tehnoredactare: JORA GRECEA, LUCIAN CURTEANU, MIHAELA CIUFU
 Designul copertei: ANDREEA APOSTOL
 Ilustrația copertei: PHILIP JAMES DE LOUTHERBOURG, *Avalanșă în Alpi*
 (1803)
 Ilustrația clapetei: *Alexandre Dumas* (tatăl), portret de Étienne Carjat.
 Imagine disponibilă pe Wikimedia Commons.

Alexandre Dumas
LE COMTE DE MONTE-CRISTO

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin
 CORINT CLASICI AI LITERATURII, un imprint CORINT BOOKS,
 str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.
 www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DUMAS, ALEXANDRE , tatăl

Contele de Monte-Cristo / Alexandre Dumas ; trad. din lb. franceză și
 note de Cristina Jinga ; pref. de Liliana Anghel. - București : Corint Clasici
 ai literaturii, 2024

2 vol.

ISBN 978-606-088-592-4

Vol. 2. : Contele de Monte-Cristo. - 2024. - ISBN 978-606-088-594-8

I. Jinga, Cristina (trad. ; note)
 II. Anghel, Liliana (pref.)

821.133.1

Pentru comenzi și informații, contactați:
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Departamentul de Vânzări

Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal 010517
 Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20

Depozit

Str. Gării nr. 11, Mogoșoia, jud. Ilfov.
 Tel.: 0758.053.416
 E-mail: vanzari@edituracorint.ro
 Magazin virtual: www.edituracorint.ro



LVI
 ANDREA CAVALCANTI

CONTELE DE MONTE-CRISTO INTRĂ în salonul învecinat, pe care Baptistin îl desemnase sub numele de salonul albastru și în care tocmai îl condusese pe un tânăr cu atitudine degajată, destul de elegant îmbrăcat, pe care o cabrioletă îl plantase în fața casei, cu o jumătate de oră mai devreme. Baptistin nu întâmpinase greutăți ca să-l recunoască. Era într-adevăr tânărul cu părul blond și barba roșcată, cu ochii negri, cu obraz lucios și piele strălucitor de albă, pe care stăpânul său i-l descrisese.

Când contele intră în salon, tânărul stătea tolănit nepăsător pe sofa, plesnindu-și într-o doară cizma cu un baston micuț, cu măciulia aurită.

Dând cu ochii de Monte-Cristo, se ridică iute.

— Domnul conte de Monte-Cristo? Întrebă el.

— Da, domnule, răspunse acesta din urmă. Și eu am onoarea să-i vorbesc, dacă nu mă înșel, domnului viconte Andrea Cavalcanti?

— Viconte Andrea Cavalcanti, repetă tânărul, însoțindu-și aceste cuvinte de un salut plin de dezinvoltură.

— Trebuie să ai o scrisoare de recomandatie pentru mine, nu? zise Monte-Cristo.

— Nu v-am vorbit despre ea din pricina semnăturii, care mi s-a părut ciudată.

— Sindbad Marinarul, nu-i așa?

— Întocmai. Or, cum n-am auzit niciodată de vreun alt Sindbad Marinarul decât de cel din *O mie și una de nopți*...

— Ei bine, este unul dintre urmașii lui, un prieten de-al meu, foarte bogat, un englez mai mult decât original, aproape smintit, al cărui nume adevărat este Lord Wilmore.

— Ah! Atunci se explică totul, zise Andrea. Se potrivește de minune. Este același englez pe care l-am cunoscut... la... da, foarte bine!... Domnule conte, sunt la ordinele dumneavoastră!

— Dacă ceea ce îmi faci onoarea să îmi spui este adevărat, replică zâmbind contele, nădăjduiesc că o să fii atât de bun să-mi dai câteva amănunte despre dumneata și familia dumitale.

— Cu plăcere, domnule conte, răspunse tânărul, povestind apoi cu o volubilitate care dovedea trăinicia memoriei sale. Eu sunt, cum ați spus și dumneavoastră, viconte Andrea Cavalcanti, fiul maiorului Bartolomeo Cavalcanti, descendent al familiei Cavalcanti, înscrisă în cartea de aur a Florenței. Familia noastră, deși încă foarte bogată, căci tatăl meu posedă o jumătate de milion rentă, a trecut prin multe necazuri. Eu însumi, domnule, am fost răpit, de la vârsta de cinci sau șase ani, de un preceptor trădător. Astfel se face că, de cincisprezece ani, nu l-am mai văzut pe creatorul vieții mele. De când am atins vârsta rațiunii, de când sunt liber și singurul meu stăpân, îl tot caut, dar în zadar. În sfârșit, această scrisoare de la prietenul dumneavoastră, Sindbad Marinarul, mă anunță că tata este la Paris și mă autorizează să mă adresez dumneavoastră ca să aflu vești.

— Într-adevăr, domnule, tot ceea ce mi-ai povestit acum este foarte interesant, zise contele, privindu-i cu o sumbră satisfacție chipul senin, cioplit, cu o frumusețe de înger alungat din ceruri. Și ai făcut foarte bine că ai dat ascultare întru totul invitației prietenului meu, Sindbad Marinarul, căci tatăl dumitale este într-adevăr aici și te caută.

Contele, de la intrarea sa în salon, nu-l slăbise din ochi pe tânăr. Îi admirase siguranța privirii și vocea fără șovăială. Dar, la aceste cuvinte atât de firești: „tatăl dumitale este într-adevăr aici și te caută”, tânărul Andrea făcu un salt și strigă:

— Tatăl meu! Tatăl meu, aici?

— Fără îndoială, răspunse Monte-Cristo, tatăl dumitale, maiorul Bartolomeo Cavalcanti.

Impresia de groază răspândită pe trăsăturile tânărului se șterse aproape într-o clipă.

— Ah, da! E adevărat, zise el, maiorul Bartolomeo Cavalcanti. Și spuneți, domnule conte, că este aici, dragul meu tată?

— Da, domnule. Aș adăuga chiar că l-am părăsit acum câteva clipe, că povestea pe care mi-a spus-o, despre fiul său iubit, pierdut odinioară, m-a emoționat profund. Într-adevăr, durerea sa, temerile sale, nădejtile simțite în această privință ar putea face subiectul unui poem înduioșător. În sfârșit, a primit într-o bună zi niște vești, care îi anunțau că răpitorii fiului său îi propuneau să i-l dea înapoi sau să-i spună unde se află, în schimbul unei sume destul de mari. Însă nimic nu l-a reținut pe acest bun părinte — suma cerută a fost trimisă la frontiera Piemontului, cu un pașaport în bună regulă, pentru Italia. Cred că dumneata erai în sudul Franței, nu-i așa?

— Da, domnule, răspunse Andrea cu un aer destul de încurcat. Da, eram în sudul Franței.

— O trăsură trebuia să te aștepte la Nisa?

— Exact așa, domnule. Cu ea am venit de la Nisa la Genova, de la Genova la Torino, de la Torino la Chambéry, de la Chambéry la Pont-de-Beauvoisin și de la Pont-de-Beauvoisin la Paris.

— Minunat! Nădăjduia mereu să te întâlnească pe drum, căci tot pe-acolo a venit și el, iată de ce itinerarul dumneavoastră a fost trasat astfel.

— Dar, zise Andrea, dacă m-ar fi întâlnit, dragul meu tată, mă îndoiesc că m-ar fi recunoscut. M-am schimbat cam mulțisor de când l-am pierdut din vedere.

— Oh, dar glasul sângelui? zise Monte-Cristo.

— Ah, da, e-adevărat, răspunse tânărul. Nu m-am gândit la glasul sângelui.

— Acum, continuă Monte-Cristo, un singur lucru îl neliniștește pe marchizul Cavalcanti. Și anume ce ai făcut cât timp ai fost departe de el, în ce mod te-au tratat persecutorii dumitale, dacă au arătat pentru noblețea dumitale tot respectul cuvenit, dacă, în sfârșit, nu ți-a rămas de pe urma acestei suferințe morale, la care ai fost supus, suferință de zeci de ori mai crâncenă decât suferința fizică, vreo slăbire a însușirilor cu care natura te înzestrase cu atâta generozitate și dacă dumneata socotești că vei putea să-ți reiei și să-ți susții în lume, cu demnitate, rangul care îți aparține.

— Domnule, îngăimă tânărul zăpăcit, sper că nici un raport mincinos nu v-a...

— Mie? Eu am auzit prima oară vorbindu-se despre dumneata din gura prietenului meu Wilmore, filantropul. Am aflat doar că te-a găsit într-o situație supărătoare, nu mi-a spus care și nici eu nu i-am pus vreo întrebare — știi, nu sunt curios. Necazurile dumitale i-au stârnit interesul, ceea ce înseamnă că dumneata erai interesant. Mi-a spus că voia să-ți redea în lume poziția pe care o pierduseși, că avea să-l caute pe tatăl dumitale, că avea să-l găsească. L-a căutat și l-a găsit, după cum se pare, întrucât este aici. În sfârșit, m-a anunțat, ieri, de sosirea dumitale, dându-mi încă vreo câteva instrucțiuni privitoare la averea dumitale. Asta a fost tot. Știu că prietenul meu Wilmore este un original, dar, în același timp, fiindcă este un om de încredere, bogat ca o mină de aur și, prin urmare, poate să nu-și facă griji că fanteziile sale l-ar putea ruina, eu i-am făgăduit că o să-i urmez instrucțiunile. Acum, domnule, să nu te simți jignit de întrebarea mea, însă, deoarece o să fiu obligat să te patronez, într-o oarecare măsură, aș dori să știu dacă necazurile care ți s-au întâmplat, necazuri independente de voința dumitale și care nu știrbesc cu nimic respectul pe care ți-l port, nu te-au înstrăinat puțin de lumea aceasta în care, datorită averii și numelui dumitale, trebuia să te remarci.

— Domnule, răspunse tânărul regăsindu-și îndrăzneala pe măsură ce contele vorbea, puteți fi liniștit în această privință. Răpitorii care m-au dus departe de tatăl meu și care, fără îndoială, urmăreau să mă vândă, mai târziu, cum au și făcut-o, au socotit că, pentru a scoate un bun câștig de pe seama mea, trebuia să-mi lase neatinsă întreaga valoare personală, ba chiar să mi-o sporească, dacă s-ar mai fi putut. Am primit, așadar, o educație destul de îngrijită și am fost tratat de către hoții de copii aproape la fel cum erau tratați în Asia Mică sclavii ai căror stăpâni îi transformau în grămăticii, medici și filosofi, pentru a-i vinde apoi mai scump pe piața din Roma.

Monte-Cristo zâmbi satisfăcut. Se părea că nu se așteptase la atât din partea domnului Andrea Cavalcanti.

— De altfel, continuă tânărul, dacă ar mai exista în mine vreo lacună de educație sau, mai curând, de bună purtare, presupun

că-mi vor fi iertate cu indulgență, ținând cont de nenorocirile care m-au însoțit de la naștere și până la tinerețe.

— Atunci, zise nepăsător Monte-Cristo, faci cum dorești, viconte, pentru că dumneata ești stăpânul dumitale și te privește. Dar, pe cuvântul meu, eu, dimpotrivă, n-aș sufla nici un cuvânt despre toate aceste aventuri. Povestea vieții dumitale este un ade-vărat roman și lumea, care adoră romanele strânse între două co-perte de hârtie galbenă, se ferește în mod ciudat de cele pe care le vede legate în pergament viu, fie ele și aurite, cum ai putea fi dum-neata. Iată obstacolul asupra căruia mi-aș permite să-ți atrag atenția, domnule viconte. De îndată ce i-ai destăinui cuiva mișcă-toarea dumitale poveste, ar începe să facă înconjurul lumii, com-plet denaturată. Ai fi silit să te înfățișezi ca un Antony, iar vremea eroilor de tip Antony a cam trecut. Poate ai avea un succes, în chip de curiozitate, dar nu oricui îi place să devină centrul obser-vațiilor și ținta comentariilor. Acest lucru v-ar obosi, probabil.

— Cred că aveți dreptate, domnule conte, zise tânărul, pândind în pofida voinței sale, sub neînduplecata privire a lui Monte-Cristo. Ar fi un mare neajuns.

— Oh! Nu trebuie nici exagerat, zise Monte-Cristo, astfel încât, pentru a evita o greșală, să aluneci în cine știe ce nebunie. Nu, este bine de stabilit un simplu plan de conduită. Și, pentru un om inteligent ca dumneata, acest plan este cu atât mai ușor de urmat cu cât este foarte potrivit intereselor dumitale. Va trebui ca, prin mărturie și prin prietenii onorabile, să împiedici dezvă-luirea a orice ar putea exista întunecat în trecutul dumitale.

Andrea în mod vădit își pierdu cumpătul.

— M-aș oferi cu dragă inimă ca responsabil și sfătuitor pen-tru dumneata, zise Monte-Cristo, dar am un obicei moral, să mă îndoiesc și de cei mai buni prieteni ai mei, și simt nevoia de-a căuta să-i fac și pe alții să se îndoiască. De aceea, aș juca un rol nepotrivit cu formația mea, cum spun tragedienii, și aș risca să fiu fluierat, ceea ce n-are rost.

— Cu toate acestea, domnule conte, zise Andrea cu îndrăz-neală, ținând cont de faptul că Lordul Wilmore m-a recomandat pe lângă dumneavoastră...

— Da, desigur, continuă Monte-Cristo. Dar Lordul Wilmore nu mi-a ascuns, dragă domnule Andrea, că ai avut o tinerete într-o câțva furtunoasă. Oh! zise contele, văzând că Andrea face o mișcare. Nu-ți cer spovedanii. De altfel, tocmai ca să nu ai nevoie de nimeni a fost chemat de la Lucca domnul marchiz Cavalcanti, tatăl dumitale. O să-l vezi, este puțin cam țeapăn, puțin cam umflat în pene, dar asta ține de uniformă și, când se va afla că de optsprezece ani se află în serviciul Austriei, totul îi va fi iertat, căci parizienii nu sunt, în general, foarte pretențioși cu austriecii. Într-un cuvânt, este un tată mai mult decât suficient, te asigur.

— Ah, m-ați liniștit, domnule. Eu l-am părăsit de atât de multă vreme, încât nu mai păstrez despre el nici o amintire.

— Și apoi, știi, o mare avere te face îngăduitor pentru o seamă de lucruri.

— Tatăl meu este într-adevăr bogat, domnule?

— Milionar! Cinci sute de mii de livre rentă.

— Atunci, întrebă tânărul îngrijorat, o să am o situație... agreabilă?

— Dintre cele mai agreabile, dragul meu domn. Îți asigură cincizeci de mii de livre rentă pe an, tot timpul cât veți sta la Paris.

— Păi, în acest caz, o să rămân pentru totdeauna aici.

— Hei! Cine poate spune ce se va mai întâmpla, dragul meu domn? Omul propune, Dumnezeu dispune...

Andrea scoase un oftat.

— Dar, în sfârșit, zise el, tot timpul pe care îl voi petrece la Paris și... dacă nici o împrejurare nu mă va sili să plec, banii aceștia, despre care îmi pomenești adineauri, îmi sunt asigurați?

— Oh, negreșit.

— De către tatăl meu? întrebă Andrea cu neliniște.

— Da, dar garanțați de Lordul Wilmore, care, la cererea tatălui dumitale, ți-a deschis un credit de cinci mii de franci pe lună la domnul Danglars, unul dintre cei mai siguri bancheri din Paris.

— Iar tatăl meu socotește că o să rămână mult timp la Paris? întrebă Andrea cu îngrijorare.

— Numai vreo câteva zile, răspuse Monte-Cristo. Serviciul său nu-i îngăduie să lipsească mai mult de două sau trei săptămâni.

— Oh, dragul de tata! zise Andrea, în mod vădit încântat de plecarea aceasta apropiată.

— De aceea, zise Monte-Cristo, prefăcându-se că se lasă înșelat de tonul acestei exclamații, de aceea nu vreau să mai întârzi cu nici un minut revederea voastră. Ești pregătit să-l îmbrățișezi pe acest onorabil domn Cavalcanti?

— Sper că nu vă îndoiiți de acest lucru.

— Atunci, intră în salon, dragul meu prieten, și o să-l găsești pe tatăl dumitale, care te așteaptă.

Andrea făcu o adâncă plecăciune în fața contelui și intră în salon.

Contele îl urmări din priviri și, văzându-l dispărând, apăsă un resort ascuns de un tablou care, dându-se puțin la o parte din ramă, permitea vederii, printr-o crăpătură iscusit făcută, să pătrundă în salon.

Andrea închise ușa în urma lui și înaintă către maior, care se ridică de îndată ce auzi zgomotul pașilor apropiindu-se.

— Ah! Domnule și dragă tată, zise Andrea, cu voce tare, astfel încât contele să-l audă prin ușa închisă. Chiar tu ești?

— Bună ziua, dragul meu fiu, făcu maiorul cu seriozitate.

— După atâția ani de despărțire, zise Andrea continuând să privească spre ușă, ce fericire să ne revedem!

— Într-adevăr, despărțirea a fost lungă.

— Nu ne îmbrățișăm, tată? continuă Andrea.

— Cum vrei, fiul meu, zise maiorul.

Și cei doi bărbați se îmbrățișară cum se îmbrățișează actorii la Teatrul Francez, adică trecându-și capul unul peste umărul celuilalt.

— Așadar, iată-ne din nou împreună! zise Andrea.

— Iată-ne împreună, răspuse maiorul.

— Ca să nu ne mai despărțim niciodată?

— Ba da. Eu cred, fiul meu, că privești acum Franța ca pe o a doua patrie, nu?

— Adevărul este, zise tânărul, că aș fi disperat să părăsesc Parisul.

— Iar eu, mă înțelegi, n-aș putea trăi departe de Lucca. O să mă întorc, deci, în Italia, de îndată ce o să pot.

— Dar, mai înainte de a pleca, scumpul meu tată, o să-mi dai, fără îndoială, actele cu ajutorul cărora îmi va veni ușor să dovedesc sângele din care mă trag.

— Fără nici o îndoială, căci am venit special pentru asta și m-am chinuit prea mult să te întâlnesc și să ți le dau, pentru a începe acuma, iarăși, să ne căutăm unul pe altul. Ar însemna să-mi irosc și ultima jumătate a vieții.

— Și actele?

— Iată-le!

Andrea apucă lacom actul de căsătorie al tatălui său, certificatul său de botez și, după ce le deschise pe amândouă cu o înfrigurare firească pentru un fiu bun, citi cele două exemplare cu o iuțea și o ușurință care arăta privirea cea mai exersată în această îndeletnicire, deopotrivă cu interesul cel mai viu.

Când sfârși, o expresie de bucurie greu de descris îi lumină fruntea și, privindu-l pe maior cu un zâmbet ciudat:

— Ia te uită! zise el, în cel mai pur grai toscan. Așadar, nu mai există galere în Italia?...

Maiorul se îndreptă de spate.

— Și de ce, mă rog? întrebă el.

— De vreme ce se întocmesc nepedepsit astfel de acte? Pentru jumătate din treaba asta, neprețuitul meu tată, în Franța am fi trimiși să respirăm aerul din Toulon timp de cinci ani.

— Pardon? zise maiorul din Lucca, încercând să-și ia o atitudine maiestuoasă.

— Dragul meu domn Cavalcanti, zise Andrea strângându-l de braț pe maior, cât ți se dă ca să fii tatăl meu?

Maiorul vru să protesteze.

— Sst! zise Andrea, coborându-și vocea. O să-ți dau un exemplu de încredere. Mie mi se dau cincizeci de mii de livre pe an, ca să fiu fiul tău. Prin urmare, înțelege bine că nici nu-mi trece prin minte să m-apuc să neg că ai fi tatăl meu.

Maiorul se uită cu neliniște în jur.

— Ei, fii liniștit, suntem singuri, zise Andrea. De altfel, vorbim în italiană.

— Ei bine, mie, zise omul din Lucca, mi se dau cincizeci de mii de franci, plățiți o dată.

— Domnule Cavalcanti, întrebă Andrea, tu crezi în poveștile cu zâne?

— Nu, n-am crezut mai înainte, dar acum mă văd silit să cred.

— Va să zică, ți s-au dat niște dovezi?

Maiorul scoase din buzunar un pumn de aur.

— Palpabile, după cum vezi.

— Și tu ai impresia că pot crede și eu în făgăduielile care mi s-au făcut?

— Eu așa zic.

— Și în faptul că acest foarte cumsecade conte și le va ține?

— De la prima până la ultima. Dar, înțelege, ca să ajungem până acolo, trebuie să ne jucăm rolul.

— Cum?...

— Eu, de tată iubitor...

— Și eu, de fiu respectuos, de vreme ce așa vor ei, să-ți fiu urmaș...

— Care ei?

— Pe legea mea, n-aș putea să-ți spun. Cei care ți-au scris.

N-ai primit o scrisoare?

— Ba da.

— De la cine?

— De la un așa-numit abate Busoni.

— Pe care nu-l cunoști?

— Pe care nu l-am văzut niciodată.

— Ce ți se spunea în acea scrisoare?

— N-o să mă dai în vileag?

— O să mă păzesc ca de foc. Interesele noastre sunt aceleași.

— Atunci, citește!

Și maiorul îi înmână o scrisoare tânărului.

Andrea citi în șoaptă:

— „Ești sărac, o bătrânețe nefericită te așteaptă. Vrei să devii, dacă nu bogat, cel puțin scutit de grija zilei de mâine?

Pleacă la Paris chiar în clipa asta și du-te să i-l ceri domnului conte de Monte-Cristo, bulevardul Champs-Élysées numărul 30,

pe fiul pe care l-ai avut de la marchiza de Corsinari și care ți-a fost răpit pe când avea cinci ani.

Acest fiu se numește Andrea Cavalcanti.

Ca să nu te îndoiești de intenția pe care o are subsemnatul de a-ți fi de folos, o să găsești, alăturate prezentei:

1° Un bon de două mii patru sute de livre toscane, plătibile la domnul Gozzi, în Florența.

2° O scrisoare de recomandare pe lângă domnul conte de Monte-Cristo, la care te creditez pentru o sumă de patruzeci și opt de mii de franci.

Să fii la conte pe 26 mai, la ora 7 seara.

Semnat: Abatele BUSONI”

— Asta e!

— Cum adică asta e? Ce vrei să spui? întrebă maiorul.

— Spun că am primit și eu una aproape la fel.

— Tu?

— Da, eu.

— De la abatele Busoni?

— Nu.

— Atunci de la cine?

— De la un englez, un anume Lord Wilmore, care își zice Sindbad Marinarul.

— Și nu-l cunoști nici tu pe el, cum nu-l cunosc nici eu pe abatele Busoni?

— Ba da. Eu, sunt mai avansat decât tine.

— L-ai văzut?

— Da, o dată.

— Unde?

— Ah, păi, tocmai asta nu-ți pot spune. O să știi tot atât cât mine și n-are rost.

— Și scrisoarea aceea îți spunea că...

— Citește!

— „Ești sărac și nu te-așteaptă decât un viitor nenorocit. Nu vrei să ai un nume, să fii liber, să fii bogat?...”

— Asta-i bună! făcu tânărul, legănându-se pe călcâie. De parcă se poate pune întrebarea!

— „...Ia trăsura de poștă, pe care o s-o găsești cu caii gata înhămați, dacă ieși din Nisa pe poarta dinspre Genova. Treci prin Torino, Chambéry și Pont-de-Beauvoisin. Înfățișează-te la domnul conte de Monte-Cristo, bulevardul Champs-Élysées, pe 26 mai, la ora 7 seara, și întreabă de tatăl dumitale.

Dumneata ești fiul marchizului Bartolomeo Cavalcanti și al marchizei Olivia Corsinari, după cum o să dovedească actele care îți vor fi date de către marchiz și care o să-ți îngăduie să te prezinți sub acest nume în lumea bună pariziană.

Cât despre rangul dumitale, un venit de cincizeci de mii de livre pe an o să îți dea posibilitatea să ți-l susții.

Alăturat o să găsești un bon de cinci mii de livre, plătitibil la domnul Ferrea, bancher din Nisa, și o scrisoare de recomandare pe lângă contele de Monte-Cristo, însărcinat de mine să îți dea tot ce îți va fi de trebuință.

SINDBAD MARINARUL”

— Hm! făcu maiorul. Este foarte frumos!

— Nu-i așa?

— L-ai văzut pe conte?

— Adineauri ne-am despărțit.

— Și a confirmat?

— Tot.

— Pricepi ceva din toată tărășenia?

— Pe legea mea, nu!

— E o păcăleală undeva.

— În orice caz, nici din partea ta, nici din partea mea, nu?

— Nu, desigur.

— Păi, și atunci?...

— Ce ne pasă nouă, nu-i așa?

— Asta voiam să zic și eu. Să mergem până la capăt și să jucăm strâns.

— Fie! O să vezi că-ți sunt un partener pe măsură.

— Nu m-am îndoit nici o clipă, dragul meu tată.

— Mă onorează aprecierea ta, dragul meu fiu.

Monte-Cristo alege acest moment pentru a intra din nou în salon. Auzind zgomotul pașilor săi, cei doi bărbați se aruncară unul în brațele celuilalt. Contele îi găsi îmbrățișați.

— Ei bine, domnule marchiz, zise Monte-Cristo, s-ar părea că ți-ai găsit un fiu după inima dumitale?

— Ah, domnule conte, mă sufoc de bucurie.

— Și dumneata, tinere?

— Ah, domnule conte, mă înăbuș de fericire.

— Fericit tată! Fericit copil! zise contele.

— Un singur lucru mă întristează, zise maiorul. Necesitatea, pentru mine, de a părăsi Parisul atât de repede.

— Oh, dragă domnule Cavalcanti, zise Monte-Cristo, n-o să pleci, sper, mai înainte de a te prezenta câtorva prieteni de-ai mei.

— Sunt la ordinele domnului conte, zise maiorul.

— Acuma, să vedem, tinere, spovedește-te!

— Cui?

— Păi, tatălui dumitale. Spune-i câteva cuvinte despre situația dumitale financiară.

— Ah, drace! făcu Andrea. Atingeți coarda sensibilă.

— Auzi, maiorule? întrebă Monte-Cristo.

— Fără îndoială că aud.

— Da, dar pricepi?

— De minune.

— Spune că are nevoie de bani, scumpul copil.

— Ce vreți să-i fac eu?

— Să-i dai dumneata, ce naiba!

— Eu?

— Da, dumneata.

Monte-Cristo se așază între cei doi bărbați.

— Poftim! îi zise contele lui Andrea, strecurându-i un teanc de bancnote în mână.

— Ce înseamnă asta?

— Răspunsul tatălui dumitale.

— Al tatălui meu?

— Da. Nu l-ai lăsat să înțeleagă că ai avea nevoie de bani?

— Da. Și?

— Și mă însărcinează pe mine să-ți dau banii aceștia, din partea lui.

— Acont din veniturile mele?

— Nu, pentru cheltuielile de instalare.

— Oh, dragul de tata!

— Tăcere! zise Monte-Cristo. Vezi bine că el nu vrea să-ți spun că banii aceștia ar veni din partea lui.

— Îi sunt recunoscător pentru această delicatețe, zise Andrea, îndesându-și bancnotele în buzunarul pantalonilor.

— Bine, zise Monte-Cristo, acum, duceți-vă!

— Și când o să avem onoarea de a-l revedea pe domnul conte? întrebă Cavalcanti-tatăl.

— Ah, chiar! zise și Andrea. Când o să avem această onoare?

— Sâmbătă, dacă vreți... da... uite, sâmbătă. Am invitat la masă, în casa mea de la Auteuil, pe strada Fontaine la numărul 28, mai multe persoane și, printre alții, pe domnul Danglars, bancherul vostru. O să vă fac prezentările, trebuie să vă cunoască pe amândoi ca să vă poată da banii.

— Ținută festivă? întrebă cu voce scăzută maiorul.

— Ținută festivă: uniformă, cruce, pantaloni bufanți.

— Și eu? întrebă Andrea.

— Oh, dumneata, foarte simplu: pantalon negru, cizme de lac, vestă albă, haină neagră sau albastră, cravată lungă. Du-te la Blin sau la Veronique ca să-ți comanzi hainele. Dacă nu le cunoști adresele, o să ți le dea Baptistin. Cu cât o să vă arătați mai puțin bătători la ochi în ținută, așa bogăți cum sunteți, cu atât o să faceți o impresie mai bună. Dacă vă cumpărați cai, luați-i de la Devedeux. Dacă vă cumpărați un faeton, mergeți la Baptiste.

— La ce oră o să putem să ne prezentăm? întrebă tânărul.

— Păi, pe la ora șase și jumătate.

— Bine, o să fim acolo, zise maiorul, ducându-și mâna la pălărie. Cei doi Cavalcanti îl salutară pe conte și ieșiră.

Contele se apropie de fereastră și îi privi cum traversau curtea, braț la braț.

„Pe cuvânt, zise el, iată doi mari ticăloși! Ce ghinion că nu sunt de-adevăratelea tată și fiu!”